

— Κατάλαβα, ένα έργαστήρι μονάχα άφισες ! μου κάνει και φεύγει.

II

“Έτσι μονάχος σ’ αυτόν έδω το Δήμο που μ’ έναν ίρραντέ των βαφτίσανε προχτές **δήμο Σαπαίων**, ζω άποτραδηγμένος, κάμποσους μήνες.

Μόχτησα να ζητώ κείνον που θα μπορούσαν να κουδεντιάσω μαζί του τα δικά μας, το μασόνο που μ’ ένα γνέψιμο θα καταλαβαινόμαστε, μα του κάκου. Μπούχτισα από άγέρα κι από κάμπον έδω. Τίποτα δε μου λέγανε πια τα ήλιοδασιλέματα και το φευγιό των πουλιών προς τα μεζάρια. Κορόϊδεα το σκοπό πουρχότανε απ’ αλάργα είτε ήταν τρέξιμο βοδάμαξας στην παγάδα της νυχτός, είτε κλέφτικο από το καλάμι του σαρακατσάνου.

Σάν πείστηκα πια πως βρίσκουμαι στο δήμο Σαπαίων άποφάσισα όχι από φόβο βέβαια παρ’ από πείσμα να κουλουριαστώ και να ξετυλίγουμαι μονάχα στον έαυτό μου και να δείχνουμαι στην πιάτσα με ντόμινο ανάμεσα στις καλημέρες, στις χαιρετούρες, στις έξυπνάδες και στις κουδεντούδες.

“Όταν τις προάλλες ήρθε κάποιος κύριος λόγιος από τη Σαλονίκη και κάθισε στο τραπέζι μας άγνωστός μου και στα μούτρα και στ’ όνομά του το άληθινό’ με ξεσκέπασε. Μου έκανε την έντύπωση που κάνει ο άσπρος στην ‘Αφρική’ τον έφαγα με τα μάτια μου. “Έβαλα με τρόπο το δόλωμα σ’ ενέργεια, το σημάδι το μασόνικο. Μείνε, του λέω απόψε, κι αν όχι τίποτ’ άλλο έχουμε όμως να σου δείξουμε ένα ώραίο σούρουπο έδω στον όρθάνοιχτο κάμπο του Νέστου. Τον ξάφνισε ή λέξη κι άρχισε να μурμουριζει το γνωστό στίχο του Μαβίλη

«Όντας βυθίσει ό ήλιος, και το σούρουπ’ άκλουθήσει»

‘Απάνου στον ίδιο τόνο και γώ σιγείπα την άρχή

«Καλότυχοι οι νεκροί που λησμονάνε».....

Το δόλωμα πέτυχε. Τσίμπησε. Σέρνει την καρέκλα του κοντήτερα. “Ο μαγνήτης άρχισε και δουλεύει. Συνενοηθήκαμε.

Για πρώτη φορά μπροστά τους μου βγήκε το ντόμινο κι άλάφρωσα.

Ξέσκεπα τώρα πήρε στο στόμα του το ζήτημα ό μουσαφίρης. “Η θέση του μα και ό τρόπος τούς έκανε να τον άκούσουν. Δε χόλιασαν τόσο για κείνον έσο για μένα. Λοιπόν μαλλιαρός έ ;

III

Προχτές το ταχυδρομείο μούφερε σ’ ένα πακέτο τα περασμένα του «Νουμά» φύλλα. Ποτέ δε ζωντάνεψε ό άγώνας στα μάτια μου όσο τώρα που μήνες τον στερήθηκα. Πόσο πονετικά μίλησε μαζί μου ! Με συντρόφεψε. “Όλα μου τα ζωντάνεψε έδω. Τώρα δεν είμαι μονάχος.

Είναι ό δεύτερος μουσαφίρης που μ’ έδγαλε στη φόρα. Στο διάβολο και τα ντόμινα και οι μάσκες. Εί-

μαι έγώ. Το μάθανε κ’ είμαι τόσο ευχαριστημένος όσο εκείνοι φαίνουμαι πως ντρέπουνται που δε διαβάζουν το «Νουμά». Νικήσαμε το μαρτυρά ή στάση τους. Δεν είμαστε οι πουλημένοι στους Σλαβούς και στους Βουργάρους. Κατάλαβαν τί είμαστε.

Σαρίσμπαν, 5. 12. 914.

K. ΦΡΙΑΙΓΓΟΣ

ΣΑΤΥΡΕΣ

1

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Ποιός είναι σ’ αυτός που άγέρωχος και θριαμβευτής περνά, σά νάχει πίσω του όλονού του κόσμου τάφο σκάψει ;

— Ποιός είναι ; Μά είναι ό Ποιητής, που άγεροκοπανά, και περιμένει το Νομπέλ για τα έργα που... θα γράψει !

2

Ο ΟΥΑΪΛΔΙΣΤΗΣ

“Ο Ουάιλδ που θαυμάζετε, ταλέντο δυνατό,

“Έχει μέσ’ στις ‘Ιντέινσιονς νοήματα γιομάτα....

— Καλέ τί λέτε ; Στο έργο του τίποτα δε χρωστώ. Χρωστώ στον τρόπο που έδενε συνήθως τη γραβάτα!

3

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Κρατά στην άμασκάλη του παλιό συνταχτικό και διαλαλεί τριγύρω του με κομπορρημοσύνη :

— Δίχως αυτό που βλέπετε το σκονισμένο έδω, μέχρι το Νέστο θαφτανε ποτέ ή Ρωμοσύνη ;

4

ΣΤΗΝ ΟΝΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Για να χτυπήσεις σήκωσες πολεμική κραυγή, τα «Παναθήναια» που έβλαφταν και τάλλα νταβατούρια, και τώρα γιατί στέκεσαι ; Γιατί κρατάς σιγή και δε χτυπάς τις κομφεράνς πουναι πληγή καινούρια ;

5

ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΙΚΙΑ ΛΟΓΙΑ

Βγήκε ή Κερά με κομφεράνς και με την κριτική για να μάς πει ποιά προτιμά ταλέντα μέσα στ’άλλα, μονόχα που λησμόνησε ή σινιόρα να μάς πει, αν προτιμάει το σοά της νάχει κονιάκ ή γάλα.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ